Kiss Benedek

Csak az út, fölfelé

Nem akartam én semmi titkosat elmondani,
csak talán azt, hogy a sehonnai
ember csapzott bakancsban,
botladozva lépdel föl egy grádicson,
vissza-vissza csusszan (talán jegesedés van
repecskes grádicsfokokon),
de az is lehet, hogy tüzel a Nap,
s a káprázтató, verődő sugarak
fényes, fekete félcipőn hányják-vetik maguk,
ahogy visz, visz a fölfelé út,
visz, hova visz olyan beláthatatlanul?
közben reggel van, dél van, bealkonyul,
vagy fiú és lány balligál, föl, egyre följebb,
már nem is érzik a gravitációt, a lehúzó Földet,
szivárvány havasán tán le is dőlnek,
mert azt hiszik hiún, hogy már az égben vannak,
fokokat ugrálva át tüzes tinik rohannak,
majd visszacsúsznak néhány lépéssel,
de a csúcsot, a tetőt senki nem érte még el,
mégis kezdetek óta ez a fölfelé lihegés,
de aki nekiindul, ameddig ér, sokszor nem kevés,
csillag igézi őket, mint hajdan az a betlehemi,
szökellésüknek, bócorgásuknak azért nincs vége,
de bennük mindőjük kedvét leli,
följebb csak, följebb, mert bennük a béke
csak így tud megkötni, fölkékleni,
s kell a szívförgeteg, hogy utána a szívnyugalom
rájuk találjon földön vagy földben,
s mennyfülkeként boruljon rájuk ama halom.